

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 10 mars 1921 kl. 6 e. m.

Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 8, i anledning av väckt motion om kronoutskyldsuppbördens fördelning i två terminer.

I en inom första kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 144, har herr Lind hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte skyndsamt företaga utredning, i syfte att fördela uppbörden av utskylderna å kronodebetsedeln i två terminer och i övrigt vidtaga de åtgärder, som därav kunna föranledas.

Beträffande motiveringen till denna hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

Motioner av enahanda innebörd väcktes vid 1920 års riksdag inom första kammaren av samme motionär och inom andra kammaren av herrar Hallén och Hansson i Gårda.

Frågans föregående riksdagsbehandling.

Över den inom första kammaren väckta motionen avgav utskottet utlåtande, i vilket motionen avstyrktes, enär åtgärd i motionens syfte skulle vålla betänkliga svårigheter och rubbningar i fråga om finansieringen av statsverkets utgifter.

Den av herrar Hallén och Hansson väckta motionen behandlades av andra kammarens tredje tillfälliga utskott, som, efter inhämtande av yttrande från statsbokföringskommittén, med hänsyn till vad första kammarens andra tillfälliga utskott anfört och då den av motionärerna förordade åtgärden skulle medföra en avsevärd ökning av vederbörande myndigheters arbetsbörda, likaledes hemställde om avslag å motionen.

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 12 saml. 2 avd. 3 häft. (Nr 8.) 1

Vid frågans behandling inom riksdagen biföllo kamrarna sina respektive utskotts utlåtanden.

Utskottet. Utskottet har över ifrågavarande motion inhämtat yttrande från riksräkenskapsverket, vilket yttrande såsom bilaga bifogas detta utlåtande.

Under åberopande av riksräkenskapsverkets synnerligen fullständiga yttrande, varav utskottet finner det tydligt framgå, att en åtgärd i motionens syfte skulle vålla stora svårigheter och betydande kostnader för det allmänna utan motsvarande gagn för den enskilde skattskyldige, får utskottet, som anser sig jämväl böra fästa uppmärksamheten på den ränteförlust, som skulle för statsverket uppstå därigenom, att en del av kronouppbördens komme att inflyta i kronans kassa betydligt senare än nu är förhållandet, hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte till någon första kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 10 mars 1921.

På utskottets vägnar:

E. VON HOFSTEN.

Närvarande: herrar von Hofsten, Malmberg, Julin, Elof B. Andersson, Rooth, J. A. Eriksson och Bruhn.

Bilaga.

Till Riksdagens första kammarens andra tillfälliga utskott.

Genom nådig remiss den 25 nästlidne februari har riksräkenskapsverket anbefallts att till riksdagens första kammarens andra tillfälliga utskott avgiva yttrande över en inom samma kammare av herr Lind väckt motion, nr 144, om kronoutskyldsuppbördens fördelning i två terminer.

I anledning härav får ämbetsverket, med remisshandlingarnas återställande, värdsamt anföra följande:

Att döma av de årligen återkommande motionerna i riksdagen, uttalanden i pressen och framställningar från olika sammanslutningar förefinnes numera en bestämd opinion för uppdelning av kronouppbörden i två eller flera terminer; och det torde icke kunna förnekas, att för mången skattskyldig inbetalningen av kronoskatten i en termin innebär en verklig uppoffring. Men å andra sidan torde lika många, ja kanske flera skattskyldiga finna en obligatorisk uppdelning av kronoskatten i två terminer ganska besvärlig och därför, därest tillfälle därtill gives, på en gång inbetala hela den påförda skatten.

Innan beslut fattas i en så ingripande fråga bör emellertid noga undersökas, dels huruvida den fördel, som vinnes för allmänheten, i någon mån uppväger de nackdelar förslagets genomförande skulle medföra för statsverket i form av ökat arbete, ökade kostnader och eventuellt minskade möjligheter till kontroll, dels huruvida förslaget över huvud taget är genomförbart med nuvarande organisation av de statens organ, som för närvarande behandla debiteringen, uppbörden och restindrivningen av kronoutskylderna samt slutligen också huruvida reformen ur budgetsynpunkt är tillräddlig.

I den motion i detta ämne, som förelåg vid 1920 års riksdag och vilken motion även av herr Lind i år åberopas, framhölls inledningsvis, hurusom

uppbörden av kommunalutskylderna numera i regel vore fördelad på flera terminer, och i den allmänna diskussionen om detta ämne har jämväl ofta framhållits, att krigskonjunkturskatteuppbörden ävenledes verkställas i tre terminer.

Man får dock icke förbise, att lika väl som behovet av en uppdelning är mycket större, då det gäller kommunalutskylderna än i fråga om krono-utskylderna, så äro även möjligheterna att åstadkomma en uppdelning mycket större, då det gäller de förra, än då fråga är om de senare. För kommunalutskyldernas upptagande erfordras egentligen allenast två åtgärder, nämligen: debitering och uppbörd. För debiteringen av dessa utskylder användes nämligen den grund, som blivit av statens taxeringsorgan lagd: fastighets- och inkomstbevillningen.

Åtgärderna för upptagande av kronoskatten äro däremot betydligt vidlyftigare. Deklarationernas avgivande och uppsamlande, taxerings- och prövningsnämndernas sammanträden, debiteringens verkställande och uppbördens förrättande äro alla åtgärder, som kronoskattens upptagande i sin nuvarande form kräver. Då arbetet med en var av dessa åtgärder för varje år som går alltjämt ökas, är det givet, att den inskränkning i tiden, som en fördelning av uppbörden oundgängligen medför, skulle vara synnerligen olämplig. Och vad angår krigskonjunkturskatten, så är en uppdelning av denna skatt betydligt enklare än en uppdelning av kronoskatten. Debetsedeln å krigskonjunkturskatten innehåller förutom debetsedelslösen allenast en post, under det att en debetsedel å kronoskatten i regel innehåller ett 20-tal olika poster, vilka alla måste fördelas, därest terminsinbetalning skall anordnas. Vidare drabbade krigskonjunkturskatten endast ett fåtal skattskyldiga, under det att antalet kronoskattedebetsedlar äro oerhört mycket större och växer för varje år.

Som exempel kan anföras, att i Värmdö fögderi med 29,200 innevånare, alltså något mindre än ett medelstort fögderi, utskrevos vid senaste krono-uppbörden 17,792 debetsedlar och skattepostanvisningar, under det att debetsedlarna å krigskonjunkturskatten samma år efter verkställd fördelning å tre terminer utgjorde sammanlagt 73 st.

Av det nu anförda torde med tydlighet framgå, att någon jämförelse mellan kronoskatten å ena sidan och kommunalutskylderna samt krigskonjunkturskatten å andra sidan icke kan göras, då det gäller svårigheterna att på olika terminer fördela uppbörden.

Att ett upprepande av hela den procedur, som är förenad med krono-utskyldernas upptagande, kommer att medföra ökade kostnader är uppenbart. Att till siffran fastslå denna ökning är emellertid synnerligen svårt,

särskilt som det möter svårighet att uträkna den kostnad, som uppbörden av kronoutskylderna i sin nuvarande form förorsakar statsverket; detta av den anledning, att bestyret med kronoutskyldernas debitering, uppbörd och restindrivning ombesörjes av personal inom landsstaten och posten, som samtidigt utför åtskilligt annat arbete åt staten. Emellertid förtjänar det i detta sammanhang erinras därom, att när postverket år 1918 övertog kronouppbörden på landsbygden, beräknades ersättningen för detta bestyr till 180,000 kronor per år. Denna summa har dock visat sig vara alltför lågt beräknad, och 1920 års riksdag har i anledning av nådig proposition, som föranletts av skrivelse från generalpoststyrelsen, beviljat postverket ersättning för bestyret med 1918 års kronouppbörd å landsbygden med 500,000 kronor.

För år 1919 har samma ersättning uppgått till 550,000 kronor.

Kostnaden för tryckning av debetsedlar och skattepostanvisningar uppgick för 1920 års kronouppbörd till 41,600 kronor. På grund av de vikande pappersprisen skulle dessa kostnader ställa sig något lägre för innevarande år och beräknas uppgå till 30- å 35,000 kronor.

De extra kostnader, som kronouppbörden förorsakat landskontoren, äro ganska svåra att exakt uppgiva. Tages hänsyn allenast till arbete med skattepostanvisningarnas avrickning i uppbördsboken och restlängdernas utskrivande, kunna vissa siffror i kostnadsfrågan erhållas. Uppgifterna från de olika länen i dessa hänseenden variera högst avsevärt, vilket beror dels på länets storlek och dels på det sätt, varpå uppbördsarbetet varit organiserat. För 1920 års uppbörd ha kostnaderna för samtliga landskontor i riket enligt av riksräkenskapsverket infordrade uppgifter uppgått till ett sammanlagt belopp av kronor 63,488:56.

De årliga kostnader, som något så när kunna beräknas och i vilka till ingen del ingå kostnader för debitering och restindrivning av kronoutskylderna, uppgå alltså till den avsevärda summan av i runt tal kronor 655,000. Genom uppdelning av uppbörden i två terminer skulle alltså dessa kostnader för statsverket uppgå till i runt tal kronor 1,310,000 i ovan antydda hänseenden.

Vid bedömandet av frågan, huruvida det över huvud taget är möjligt att genomföra den föreslagna reformen med oförändrad organisation av landsstaten och posten, måste en undersökning verkställas beträffande de arbeten, som av olika tjänstemannagrupper utföras för kronoutskyldernas upptagande.

En uppdelning av kronouppbörden i olika terminer påverkar i första hand arbetet med utskyldernas debitering. Uppbördsbokens uppställning

måste, därest reformen skall genomföras, undergå en fullkomlig omarbetning. Det har t. o. m. ifrågasatts tre särskilda uppbördsböcker, därest uppbörden skall fördelas på två terminer, då nämligen förutom de uppdelade beloppen måste finnas en uträkning å skattebeloppet odelat, för den händelse någon skattskyldig önskar på en gång gälda hela den påförda skatten. Även om endast en uppbördsbok kan användas, kommer det likväl säkert att medföra avsevärda svårigheter att i denna uppbördsbok verkställa uppdelningen. Detta beror förnämligast därpå att, förutom de egentliga kronoutskylderna, i uppbördsboken debiteras så många andra medel och avgifter, att den på uppbördsboken grundade debetsedeln, som i det föregående framhållits, ofta kommer att innehålla ett 20-tal olika poster; och det är icke tillräckligt, därest två uppbördsterminer bestämmas, att dela debetsedelns slutsumma i två lika stora delar, utan uppdelningen måste hänföra sig till varje å debetsedeln införd post: Bevilling, Inkomst- o. förmögenhetsskatt, Landstingsmedel etc. Det ligger i öppen dag, att under sådana förhållanden arbetet med uppdelningen bleve betungande, och att uppbördsboken komme att svälla ut på bredden i oroväckande grad. Att uppdelningen måste hänföra sig till de särskilda posterna å debetsedeln, betingas därav, att för den händelse skatten allenast delvis inflyter, exempelvis första hälften, och återstående hälften måste avkortas, är det nämligen nödvändigt, att såväl det kontant influtna som det avkortade beloppet hänföra sig till en var av uppbördsbokens titlar.

Den oreda, som alltid uppstår när en debetsedel allenast delvis gäldas, undvikes med nuvarande system därigenom, att postverket icke mottager annat än skattepostanvisningens slutsumma. Det enda undantag från denna regel, som förekommer, gäller avgifter till allmänna pensionsförsäkringen, vilken avgift måste av posten mottagas, även om övriga å debetsedeln införda poster icke samtidigt inbetalas. Arbetet med uppbördsbokens upprättande, som utgör häradskrivarens mest maktpåliggande uppgift och innebär flera månaders arbete, kommer alltså att i det närmaste tredubblas.

Vidare måste, därest uppbörden skall uppdelas i två terminer, debetsedlarna och skattepostanvisningarna utskrivas i två exemplar. Detta innebär att — exempelvis — i nyssnämnda Värmdö fögderi, där för 1920 års uppbörd utskrivits i runt tal 18,000 debetsedlar och skattepostanvisningar, skulle komma att utskrivas 36,000 dylika sedlar och anvisningar. Skall dessutom, på sätt i fråga om krigskonjunkturskatten varit ordnat, den skattskyldige beredas möjlighet att, trots uppdelningen, på en gång inbetala hela det debiterade beloppet, måste en tredje debetsedel och skattepostanvisning utskrivas eller ock det för posten och landskontoret synnerligen

oviga förfaringssättet användas, att två skattepostanvisningar på en gång inlämnas å postanstalten. Detta senare tillvägagångssätt kan även medföra den olägenheten, att den skattskyldige nödgas erlagga högre debetsedel-lösen, än om allenast en debetsedel kommit till användning. Komma bestämmelserna att bli sådana, att en tredje debetsedel och skattepostanvisning skall utskrivas, är man i det nyss återopade fögderiet uppe i en summa av 54,000 debetsedlar och skattepostanvisningar.

Då häradskrivarna redan nu äro synnerligen ansträngda, torde det vara fullkomligt otänkbart att med oförändrad fögderiindelning pålägga dem den ytterligare arbetsbörda, som den ifrågasatta reformen medför.

För postverkets vidkommande innebär den föreslagna reformen en relativt obetydlig ökning i arbetet med skattepostanvisningarnas distribuering bland de skattskyldige, men arbetet med skattepostanvisningarnas mottagande och kvittering samt de influtna beloppens inleverering i riksbanken fördubblas; allt under förutsättning att samtliga skattskyldige begagna sig av terminsbetalning.

Då de inbetalda skattepostanvisningarnas antal vid 1920 års uppbörd uppgick till 1,602,920 st., skulle en uppdelning av kronouppbörden i två terminer hava till följd, att postverket nödgades mottaga och kvittera i runt tal 3,200,000 st. skattepostanvisningar.

Postens arbete blir emellertid, i motsats till häradskrivarnas, förlagt till olika tider, ett förhållande, som har till följd, att ökningen i arbetet för postens vidkommande, med hänsyn jämväl till postens kända villighet att påtaga sig nya uppgifter, möjligen kommer att uthärdas. Dock torde postens egentliga uppgifter icke kunna undgå att i större eller mindre omfattning lida men av den överbelastning i arbete, som skattepostanvisningarna under uppbördsterminerna ovillkorligen måste medföra.

Även för landskontoren kommer ökningen i arbetet med skattepostanvisningarnas mottagande och avprickning i uppbördsböckerna samt restlängdernas utskrivning att förläggas till olika tider, en omständighet, som visserligen gör ökningen mindre kännbar, men då landskontorens personal redan nu är ansträngd till det yttersta och arbetet med kronouppbörden under åren 1918, 1919 och 1920 visat sig vara synnerligen betungande, torde det med fullt fog kunna ifrågasättas, huruvida det är möjligt att med landskontorens nuvarande personal kunna genomföra reformen.

I synnerhet upprättandet av två särskilda restlängder är ett jättearbete, om vars omfattning en utomstående har svårt att bilda sig en föreställning. Endast i Stockholms län restfördes efter 1920 års uppbörd icke mindre än i runt tal 35,800 skattskyldige. Samtliga dessa skola uppföras

å restlängd, därvid måste utsättas fullständigt namn, titel och hemvist, varjämte det restförda beloppet måste uppdelas i fullständig överensstämmelse med uppbördsboken, en uppdelning, som enligt vad i det föregående framhållits, understundom kan innebära utsättande av ett 20-tal olika poster.

Dessa restlängder översändas till landsfiskalerna, för att restbeloppen genom landsfiskalerna skola indrivivas hos de skattskyldige. Härmed är man inne på frågan om det arbete, som utföres av dem, som lägga sista handen vid kronouppbörden, nämligen landsfiskalerna och fjärdingsmännen på landsbygden samt stadsfogdarna och exekutionsbetjänterna i städerna. Från restlängden måste göras ett utdrag (en ny debetsedel) för varje restförd skattskyldig med fullständig specifikation enligt uppbördsbok och restlängd. Därefter vidtager det mödosamma och tidsödande arbetet att genom besök hos de restskyldige söka kontant utfå de restförda beloppen, eller ock, därest den skattskyldige saknar tillgång eller vistas å okänd ort, hopbringa erforderliga intyg för beloppens avförande ur räkenskaperna.

Enligt vad riksräkenskapsverket har sig bekant, är arbetet med restindrivningen redan nu synnerligen betungande. Landsfiskalerna hava ganska allmänt klagat över svårigheten att tillika med övriga tjänsteåligganden kunna medhinna indrivningen och redovisningen av kronoutskylder och böter och även fjärdingsmännen torde med hänsyn till den ringa ersättning, som består dem, hava en ganska stor arbetsbörd. Att under sådana förhållanden uppdelas kronouppbörden och därigenom även fördubbla dessa befattningshavares arbete med denna uppbörd, torde icke låta sig göra utan en väsentlig ökning av antalet tjänster.

En lättnad i indrivningsarbetet skulle ju kunna vinnas därigenom, att restlängderna utskrevos först efter sista uppbördsterminens slut, men att så avsevärt uppskjuta den i och för sig långsamma proceduren med restindrivningen, torde icke någon, som är mån om statens inkomster, vilja föreslå. Ett sådant uppskjutande skulle icke blott medföra försenad leverans, utan möjligheten att utfå de restförda skattebeloppen skulle även bli mindre ju längre indrivningen uppsköttes. Enligt riksräkenskapsverkets förmenande bleve det alltså nödvändigt att räkna med två särskilda restlängder å kronouppbörden. Förutom ökat arbete med debiteringen, uppbörden och restindrivningen måste man jämväl vara beredd på en ökning i arbetet med kronouppbördens redovisning, en ökning som kommer att visa sig såväl hos landsfiskaler och kronouppbörds-kassörer som i länens landskontor. Denna ökning torde dock vara av mindre betydelse. Av större betydelse är däremot den oreda i medelsredovisningarna från landsfiskalerna,

som en uppdelning av kronouppbördens med stor sannolikhet kommer att medföra.

Det förhållandet, att samma års uppbörd skulle komma att förfalla till betalning i två olika terminer och att en skattskyldig resterar för båda terminerna och en annan för endast en termin, medför svårigheter vid beräkandet av indrivningsavgiften samt innebär stora möjligheter till sammanblandning och felaktiga redovisningar i synnerhet för fjärdingsmännen, vilka i regel icke torde föra några ordnade räkenskaper, och sådana fel komma helt säkert att försvåra landsfiskalens månatliga redovisning, som i sin tur ligger till grund för länets debiterings- och uppbördsredogörelse, på vilken senare redogörelse den centrala bokföringen av kronouppbördens är grundad. Sådana fel, som med stor sannolikhet komma att uppstå, öka arbetet för landsfiskalen och landskontoret, fördröja redovisningarnas avlämnande samt äventyra kontrollen. Detta skulle vara så mycket mera att beklaga som det nya systemet för länens medelsredovisningar, som infördes samtidigt med kronofogdetjänsternas indragning, nu hunnit fullständigt inarbetas och visat sig fungera mycket tillfredsställande, såväl ur central bokföringssynpunkt som ifråga om möjlighet till kontroll å redogörarna. Detta system, som är det förut gällande redovisningssystemet vida överlägset, sammanhänger intimt med det nya sättet för kronouppbördens upptagande genom posten. En rubbning i uppbördsförfarandet, förorsakad av ändrade uppbördsterminer, samt en försämring av primärräkenskaperna som en följd av restindrivningsbestyrets ökning och komplicering, medföra alltså en rubbning och försämring av länens redovisningsväsende, som kan verka försvårande för sammanställningarna i centrum samt eventuellt äventyra den kontroll å redogörarna, som det nya redovisningssystemet möjliggjort.

Till de svårigheter, som enligt vad i det föregående visats skulle vara förknippade med en uppdelning av kronouppbördens i flera terminer, kommer den olägenhet, som reformens genomförande skulle medföra ur budgetsynpunkt. I detta hänseende vill riksräkenskapsverket anföra följande:

För att åstadkomma en sådan ordning, att varje budgetår skulle få tillgodonjuta de i rikstaten för året beräknade inkomsterna av direkta skattemedel, vidtogs under år 1908, efter yrkande av riksdagen, den ändringen i då gällande uppbördsreglemente, att uppbörden av kronoutskylder, som förut ägt rum under januari, februari eller mars månader året närmast efter det, då debiteringen av utskylderna ägt rum, förlades så, att den skulle äga rum någon gång under tiden från den 1 november till den 15 december samma år, som debiteringen verkställts.

Denna reform ansågs på sin tid ur budgetsynpunkt nödvändig. En uppdelning av kronouppbörden i två terminer skulle innebära i viss mån en återgång till förhållandena, sådana de voro före år 1908. En sådan uppdelning måste få till följd, att den senaste uppbördsterminen komme att infalla under året närmast efter det, då debiteringen verkställes. Kronoskatten å exempelvis 1920 års inkomst komme under sådana förhållanden att, åtminstone delvis, erläggas först under år 1922. Med hänsyn till den betydelse inkomst- och förmögenhetsskatten numera har för budgeten, är det synnerligen olämpligt att från ett budgetår till ett annat förskjuta hälften av denna inkomstkälla.

Därest budgetåret på sätt budgetsårskommittéen föreslagit kommer att omläggas så, att det löper från 1 juli—30 juni torde denna olägenhet möjligen i någon mån reduceras.

Men även med ett budgetår 1 juli—30 juni skulle den föreslagna reformen kunna komma att bli ganska olämplig av den anledning att budgetårskommittéerna räknat med, att inkomst- och förmögenhetsskatten skulle komma att inflyta före mitten av budgetåret. Detta blir emellertid icke förhållandet, därest andra terminen av kronouppbörden förläggas till någon av kalenderårets första månader.

Slutligen föranlåtes ämbetsverket fästa uppmärksamheten därå, att den föreslagna reformen i tvenne avseenden direkt motverkar en utveckling, som såväl inom som utom riksdagen ansetts önskvärd och riktig, nämligen ifråga om möjligheten att minska statstjänstemännens antal och beträffande strävandet att nedbringa den tid, som förflyter mellan skattens förfallande till betalning och den tid, då inkomsten, som legat till grund för skatten, uppburits. I den senare frågan föreligger en motion vid innevarande års riksdag.

Riksräkenskapsverket vill vidare framhålla, att vid denna frågas bedömande icke bör förbises, att den nuvarande ordningen för kronouppbörden jämväl erbjuder vissa beaktansvärda fördelar för de skattskyldige, vilka skulle förloras, om en uppdelning av kronouppbörden komme till stånd. Kommunalskatteuppbörden är i de flesta kommuner uppdelad i två eller tre terminer. Dessa terminer infalla i regel under tiden januari—september. Under tiden oktober—december förekommer alltså ingen annan uppbörd än kronouppbörden. Skulle nu kronouppbörden uppdelas i två terminer och den sista uppbördsterminen förläggas till året närmast efter det, då debiteringen ägt rum, är det stor sannolikhet för att uppbördsterminen för kronoskatten komme att sammanfalla med uppbörden av kommunalutskylderna. Då uppstår frågan huruvida det icke är ännu mer olägligt att

inbetala hälften av kronoskatten samtidigt med en tredjedel av kommunal-skatten, än att i slutet av november eller i början av december betala den odelade skatten, helst som inga skatteutbetalningar då förekommit sedan september månad.

Vidare måste det medges, att det nya sättet för kronouppbördens upp-tagande på landsbygden, som tillämpats sedan år 1918, visat sig innebära stora fördelar för den skattebetalande allmänheten. Så länge kronouts kyl-derna uppbyros vid särskilda uppborädsstämmer, hade den skattskyldige att, antingen själv eller genom ombud, en bestämd dag infinna sig å visst, ofta långt bort beläget ställe för att inbetala sina utskylder. Enligt nu gällande uppborädsätt kan han inom en tidrymd av femton dagar själv bestämma den dag, då han å närmast belägna postanstalt vill inbetala sin kronoskatt. Debetsedeln med tillhörande skattepostanvisning skall med allmänna posten tillställas den skattskyldige tio dagar före uppborädssterminens början.

Att det nya uppborädsättet verkligen innebar en fördel för de skattskyldige, visade sig redan första året för dess tillämpning i form av betydligt minskade restantier.

Då enligt vad i det föregående visats den föreslagna reformen ifråga om uppboräden av kronouts kyl-derna är ur budgetsynpunkt olämplig, kommer att medföra högst avsevärda kostnader för statsverket, nödvändig-göra betydliga omorganisationer inom landsstaten, möjligen äventyra kontrollen å länsstyrelsernas medelsförvaltning samt slutligen med stor sannolikhet icke medföra de fördelar för de skattskyldige, som man velat vinna med densamma, föranlåtes riksräkenskapsverket göra det uttalandet, att den föreliggande motionen icke bör bifallas.

Stockholm den 5 mars 1921.

CHR. L. TENOW.

Albin Litzén.

G. Fallstedt-Lindholm.
